

Nyerges Gábor Ádám

EZEK MARADTAK

Ezek inkább csak szövetségek,
merengett egyre magában
Magányos Francis,
a szárazföldi kapitány.

Végigvette cimboráit és
igaz barátait is egyben,
arra gondolva, hogy ha
nem a portyázás, nem a
betyárbecsület tartaná
össze ezt a számtalanszor
újra- és újrastoppolt
szőtttest, vajon csak úgy,
kedvtelésből bármennyi
időt egyáltalán melyikkel,
ha egyáltalán töltene.
Ne örülj meg, kalóz, riadt
fel hirtelen, ezek leghűbb
barátaid, testvéreid, akik
az életüket adnák érted,
és viszont, közös minden
halottatok, közös minden
emléketek, ne bomolj meg,
csak mert néha elárulnak,
csak mert rothadásszagú a
stílusuk, nélkülük semmi
vagy, és ők is semmik te
nélküled, ezt ne feledd,
kalóz. De azért megragadt,
algaként, koponyája fertáján
a gondolat, hogy pusztán

emiatt még nem feltétlen szereti is őket. Ne feledd, kalóz, te választottad mindet, bizalmatlanabbul toboroztál, mint holmi kikapós szűz a bálban, és hát, nos, ezek maradtak, nincs mit tenni. Igen, talán, meglehet, de ez továbbra sem változtat a tényen, morogta maga elé egészen áporodott összeaszottságban, tompán és ráncosan, akár viseltes textil a kosár alján, mint egy száradt torkú, kehes sárkány kísértete, egészen mazsolaszerűen a kalóz Magányos Francis, de ez továbbra sem változtat, vélte, mármint azon, hogy ettől még nem szíveli őket. Aha, dörmögte vissza maga magának, mégis ki más ki másnak, különben is, Magányos Francis, hát mégis miféle név ez, beszélő név, feleselt immár szünet nélkül magával a kalóz, akkor meg miről beszélünk, zárta le az eleve értelmetlen disputát Magányos Francis. De azt még hozzátenném, tette hozzá oktondi természetével, hogy attól még ezek akkor sem igazi barátságok, és sajnos semmi sem változtat ezen a tényen.

Ezek inkább csak szövetségek, merengett egyre magában Magányos Francis, a szárazföldi kapitány.

© Szilágyi Lenke, Szuhumi, 1991